

Sygn. akt IX Ka 617 / 14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - SSO Mirosław Wiśniewski

Sędziowie - SO Aleksandra Nowicka

- SO Barbara Plewińska / spr/

Protokolant - st. sekr. Katarzyna Kotarska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Barbary Dryzner

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2015 roku

sprawy **K. P.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Brodnicy VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Golubiu - Dobrzyniu

z dnia 27 sierpnia 2014 roku sygn. akt VII K 257 / 14

I. uznając apelację za oczywiście bezzasadną, zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa / Sądu Rejonowego w Brodnicy / kwotę 180,- / stu osiemdziesięciu / zł. tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt: IX Ka 617/14

UZASADNIENIE

K. P. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 22 grudnia 2013r. w (...)w województwie (...) (...), działając wspólnie i w porozumieniu z W. P. z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził firmę (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd sprzedawcy sklepu (...) w (...), działającego w imieniu (...) S.A., co do zamiaru wywiązania się ze zobowiązań o łącznej wartości 1.470,93 zł, wynikających z zawartej przez W. P. umowy nr (...) na świadczenie usług telekomunikacyjnych działając na szkodę (...) S.A. w W. ul. (...),

- tj. o przestępstwa z art. 286 § 1 kk;

2. w dniu 27 grudnia 2013r. w (...)w województwie (...)

(...), działając wspólnie i w porozumieniu W. P. z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził firmę (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie w błąd sprzedawcy sklepu (...) w (...), działającego w imieniu (...) S.A., co do zamiaru wywiązania się ze zobowiązań o łącznej wartości 1.367,58 zł, wynikających z zawartej przez W. P. umowy nr (...)na świadczenie usług telekomunikacyjnych działając na szkodę (...) S.A. w W. ul. (...),

- tj. o przestępstwo z art. 286 §1 kk.

Sąd Rejonowy w Brodnicy VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Golubiu-Dobrzyniu wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2014 roku w sprawie VII K 257/14:

1. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów, tj. dwóch przestępstw z art. 286 § 1 kk i przyjmując, że zostały one popełnione w ramach ciągu przestępstw, w myśl art. 91 § 1 kk na mocy art. 286 § 1 kk, wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;
2. na mocy art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawiesił na okres 3 lat;
3. na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. w W. kwoty 2.238,51 zł;
4. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Brodnicy) kwotę 180 zł tytułem opłaty sądowej i obciążył go wydatkami poniesionymi w związku z jego udziałem w sprawie w kwocie 70 zł.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł obrońca oskarżonego**, zaskarżając wyrok w całości.

Obrońca zarzucił wyrokowi:

a) obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 6 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk, polegającą na tym, że sąd I instancji dokonał wybiórczej i jednostronnej oceny dowodów, przyznając walor wiarygodności zeznaniom W. P., które są wewnętrznie sprzeczne i nielogiczne, a także opisując dowody osobowe oraz przyjmując je za wiarygodne i mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych, nie wskazał, jakie ustalenia oparł na tych dowodach, nie odniósł się do istotnych, ujawnionych w toku rozprawy, okoliczności, w tym dotyczących wzajemnych rozliczeń między W. P. a oskarżonym, jak również nie wziął pod uwagę okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, wynikających z dokumentów przedłożonych przez oskarżonego na rozprawie głównej, co nastąpiło z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów;

b) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynów zarzuconych mu w akcie oskarżenia, mimo iż nie pozwała na to zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności przez:

- przyjęcie, że oskarżony, w porozumieniu z W. P., doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) S.A. poprzez wprowadzenie w błąd sprzedawcy w sklepie (...), w sytuacji, gdy oskarżony jedynie odkupił od W. P. przedmioty wobec trudnej sytuacji materialnej tego drugiego i nie spełnienia się jego oczekiwań odnośnie podjęcia zatrudnienia, oskarżonego nie było w sklepie (...) przy drugiej

transakcji w dniu 27 grudnia 2013r., zaś przy pierwszej jego obecności wynikała z nabycia lodówki, co znajduje potwierdzenie w fakturze zakupu przedstawionej przez oskarżonego na zakup lodówki w sklepie (...);

- przyjęcie, że oskarżony odkupił od W. P. pralkę za kwotę 300 zł oraz kino domowe również za kwotę 300 zł, nie zaś kwoty odpowiednio 650

i 600 zł, co pozostaje w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym, w szczególności wyjaśnieniami oskarżonego i treścią dokumentów przedłożonych na rozprawie w dniu 20 sierpnia 2014r., a także zeznaniami złożonymi przez W. P. w charakterze świadka w dniu 20 sierpnia 2014r.

c) z ostrożności procesowej, obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 kk poprzez orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w kwocie 2.238,51 zł, podczas gdy to W. P. odniósł główny zysk z przestępstwa, a także stopień jego wkładu w całość akcji przestępczej był dominujący.

W związku z podniesionymi zarzutami obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconych mu aktem oskarżenia czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie wobec jej oczywistej bezzasadności.

W ocenie sądu odwoławczego postępowanie w przedmiotowej sprawie zostało przeprowadzone przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy. Sąd I instancji, kierując się zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, właściwie ustalił, stanowiący podstawę rozstrzygnięcia, stan faktyczny, dokonując wszechstronnej oceny zgromadzonych dowodów.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 22 grudnia 2013 roku W. P., działający w porozumieniu z K. P., zawarł w sklepie (...) w (...) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...), skutkiem czego W. P. otrzymał kupon rabatowy wartości 1.300 zł, który mógł zostać zrealizowany w sklepie (...). Za uzyskany

w ten sposób kupon rabatowy W. P. nabył, wybraną przez K. P., pralkę.

Sąd Rejonowy także ustalił, że dnia 27 grudnia 2013 roku W. P., działając w porozumieniu z K. P., zawarł na analogicznych zasadach umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...), uzyskując ponownie kupon rabatowy na kwotę 1.300 zł, za który nabył kino domowe.

W obu przypadkach W. P., w związku z zawieraniem umów, uiścił pokrzywdzonemu depozyty, w kwotach po 300,- zł, które to kwoty W. P. otrzymał od oskarżonego.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że W. P. zawarł obie, wskazane wyżej, umowy z inicjatywy i za namową K. P.. Oskarżony, w zamian za dokonanie umówionych czynności, zaoferował W. P. zarobek. Dodać trzeba, że oskarżony towarzyszył W. P. w dniu 22 grudnia 2013 roku przy zawieraniu umowy oraz wskazał mu sprzęt, którego uzyskaniem był zainteresowany.

Dla właściwego ustalenia stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy i prawidłowej oceny zgromadzonych dowodów konieczne było, jak prawidłowo wywiódł to sąd I instancji, uwzględnienie okoliczności składających się na sytuację materialną i życiową W. P.. W. P. jako osoba bezrobotna, utrzymująca się z zasiłku

w kwocie około 300,- zł miesięcznie, mieszkająca w domu oskarżonego, niewątpliwie nie potrzebowała tego rodzaju sprzętu, ani też nie miała za co go nabyć, a tym bardziej z czego za ten sprzęt zapłacić. Podkreślenia wymaga fakt, że między oskarżonym, a W. P. nie było konfliktu, a więc jak zasadnie wywiódł sąd meriti nie miał żadnego powodu, by oskarżonego bezpodstawnie pomawiać.

W świetle powyższych ustaleń, stwierdzić należało, że gdyby K. P. nie zaproponował W. P. łatwego zarobku i zawarcia tych dwóch umów z pokrzywdzonym, W. P. nie zawarłby, w przeciągu kilku dni, tych dwóch umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Za w pełni zasadne uznać należało stanowisko Sądu Rejonowego także w zakresie, w jakim sąd I instancji odmówił uznania za wiarygodną wersję przebiegu zdarzeń opisaną przez W. P. w toku postępowania sądowego, zgodnie z którą miał dokonać zakupu pralki i kina domowego dla siebie, a sprzedaży owych sprzętów dokonał w związku ze swą trudną sytuacją finansową i niepodjęciem zatrudnienia. Taka wersja zdarzeń jawiła się jako całkowicie sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego. Za wysoce nieprawdopodobne uznać należało, co podkreślił sąd meriti, by osoba bezrobotna, o bardzo złej sytuacji materialnej, licząc na podjęcie bliżej nieokreślonego zatrudnienia, lokowała pieniądze w kwocie, która ma wystarczyć na zaspokojenie potrzeb życiowych przez cały miesiąc, w sprzęt wyposażenia domowego i czyniła to poprzez zawarcie dwóch umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Za irrelevantny, z punktu widzenia możliwości przypisania K. P. sprawstwa zarzuconych czynów, uznać należało fakt dokonania przez oskarżonego w dniu 22 grudnia 2013 roku zakupu innego sprzętu wyposażenia domowego (lodówki) i tłumaczenie owym faktem obecności oskarżonego w sklepie (...). Wskazana okoliczność w żaden sposób nie mogła wpłynąć na ocenę prawdziwości ustalonego przebiegu zdarzeń, bowiem jedno nie zaprzecza drugiemu. Mógł on bowiem w tym samym sklepie, tego samego dnia, na podstawie innej umowy nabyć lodówkę, a także działając wspólnie i w porozumieniu z W. P. dopuścić się przypisanego mu czynu.

Tak samo sąd odwoławczy nie mógł podzielić twierdzeń strony skarżącej, iż o braku winy oskarżonego w zakresie czynu opisanego w punkcie drugiego aktu oskarżenia świadczą zeznania sprzedawcy – P. G., który zaprzeczyć miał bytności oskarżonego w dniu 27 grudnia 2013 roku w sklepie. Po pierwsze świadek temu nie zaprzeczył, a zeznał jedynie, że „nie pamięta czy pan ten (K. P.) był z kimś”. Świadek dalej zeznał, iż „wydaje mu się, że tak lecz nie jest w stanie go opisać ... pamięta tylko, że... był dużo młodszy od pana P. W.” - / k. 31 /. Zdaniem sądu odwoławczego po pierwsze nie można z tych zeznań wywodzić, że w dniu 27 grudnia 2013 roku oskarżonego nie było w sklepie razem z W. P., jak to podał współskazany w zeznaniach które Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne i które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych. Po drugie przecież nawet pomimo nie wskazania przez świadka P. G. kategorycznie by w tym dniu, tak jak w dniu 22 grudnia 2013 roku, oskarżony był z W. P., to jego zeznania temu nie przeczą, gdyż podał, że mogło być wówczas dwóch mężczyzn i ten drugi „był dużo młodszy od pana P. W.”. A przecież niewątpliwie oskarżony jest młodszy od W. P. i to o osiem lat.

Odnosząc się do kolejnego argumentu środka odwoławczego, to jest do dokumentów prywatnych w postaci oświadczeń, podpisanych przez W. P.,

a opatrzonych datami 29 grudnia 2013 roku i 17 lutego 2014 roku, których treść wspierać miała linię obrony oskarżonego, to stwierdzić należało, że konsekwencją powyższych wywodów było podzielenie twierdzeń sądu I instancji, iż dokumenty nie zasługiwały na danie im wiary. Wspierały one także zeznania W. P., ale tylko te zeznania których sąd słusznie nie podzielił i to z powodów wskazanych wyżej, a dotyczących niewiarygodności w zakresie nabywania tego rodzaju sprzętu przez osobę o takim statusie majątkowym jak W. P., oraz z uwagi na sprzeczności i brak konsekwencji w jego zeznaniach tego świadka.

Sąd odwoławczy w pełni zaaprobował także rodzaj i wysokość kary wymierzonej oskarżonemu. Zastosowany środek reakcji karnej jest adekwatny zarówno do wagi popełnionych czynów, jak i okoliczności dotyczących samego oskarżonego.

Rozstrzygnięcie sądu co do zastosowanego środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody, jak również sposób ustalenia jego rozmiaru, wbrew wywiodom strony skarżącej, uznać należało za właściwe. To przecież oskarżony był inicjatorem obu przestępstw i to on osiągnął dużo większą korzyść z ich popełnienia niż W. P.. Zasądzona od oskarżonego kwota 2.238,51 zł. stanowi różnicę między kwotą stanowiącą ogólną wartość szkody wyrządzonej

pokrzywdzonemu, w związku z popełnieniem przez oskarżonego przypisanych mu przestępstw / 2.838,51 zł. / , a kwotą 600,- zł, którą zasądzono prawomocnym wyrokiem na podstawie art. 46 § 1 kk na rzecz pokrzywdzonego od W. P..

Sąd Okręgowy, w związku poczynionymi wyżej ustaleniami, jak również wobec braku stwierdzenia okoliczności, które stanowiłyby podstawę do uchylenia lub zmiany zaskarżonego wyroku z urzędu, orzekł o utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy.

Na podstawie art. 626 § 1 kpk w zw. art. 627 kpk i art. 634 kpk sąd orzekł o obowiązku uiszczenia przez oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Brodnicy) kwoty 180 zł tytułem opłaty za postępowanie przez sądem II instancji, obciążając oskarżonego wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.